

“मीठे बच्चे— यो बनिबनाउ नाटक हो, यो नाटकबाट कुनै पनि आत्मा छुट्न सक्दैन, मोक्ष कसैलाई प्राप्त हुन सक्दैन ।”

प्रश्नः— उँच भन्दा उँच पतित-पावन बाबा भोलानाथ कसरी हुनुहुन्छ ?

उत्तरः— तिमी बच्चाहरूले उहाँलाई चामल मुट्टी दिएर महल लिन्छौ, त्यसैले नै बाबालाई भोलानाथ भनिन्छ । तिमी भन्दछौ— शिवबाबा मेरो पुत्र हुनुहुन्छ, उहाँ पुत्र यस्तो हुनुहुन्छ जसले कहिल्यै पनि केही लिनुहुन्न, सदैव दिनुहुन्छ । भक्तिमा भन्ने गर्छन्— जसले जस्तो कर्म गर्छ त्यस्तै फल पाउँछ । तर भक्तिमा त अल्पकालको फल प्राप्त हुन्छ । ज्ञानमा बुझेर गर्छन् त्यसैले सदाकालको लागि प्राप्त हुन्छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूसँग रूहानी बाबाले रूहरिहान (कुराकानी) गरिरहनुभएको छ वा यस्तो भनौं रूहानी बाबाले प्यारा बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाइरहनुभएको छ । तिमी आएका छौ बेहदको बाबासँग राजयोग सिक्न, त्यसैले बुद्धि जानुपर्छ बाबातिर । यो हो परमात्माको ज्ञान आत्माहरूप्रति । भगवानुवाच— शालिग्रामहरूप्रति । आत्माहरूले नै सुन्नु छ, त्यसैले आत्म-अभिमानी बन्नुपर्छ । पहिला तिमी देह-अभिमानी थियौ । यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई आत्म-अभिमानी बनाउनुहुन्छ । आत्म-अभिमानी र देह-अभिमानीको फरक तिमीले बुझेका छौ । बाबाले नै सम्झाउनुभएको छ, आत्माले नै शरीरद्वारा अभिनय गर्छ । पढ्छ आत्माले, शरीरले होइन । तर देह-अभिमान भएकाले सम्झन्छन् फलानाले पढाउँछ । तिमी बच्चाहरूलाई जसले पढाउनुहुन्छ उहाँ हुनुहुन्छ निराकार । उहाँको नाम हो शिव । शिवबाबाको आफ्नो शरीर छैन । अरू सबैले भन्दछन् “मेरो शरीर” । यो कसले भन्यो ? आत्माले भन्यो— यो मेरो शरीर हो । अरू सबै हुन् दैहिक पढाइ । त्यसमा अनेक प्रकारका विषयहरू हुन्छन् । बी.ए. आदि कति डिग्रीका नाम छन् । यहाँ एउटै नाम छ, पढाइ पनि एक बाबाले नै पढाउनुहुन्छ । एकै बाबा आएर पढाउनुहुन्छ, त्यसैले बाबालाई नै याद गर्नुपर्छ । हामीलाई बेहदको बाबाले पढाउनुहुन्छ, उहाँको नाम के हो ? उहाँको नाम हो शिव । यस्तो होइन— नाम-रूपबाट अलग हुनुहुन्छ । मनुष्यको शरीरको नाम राखिएको हुन्छ । भन्दछन्— फलानाको यो शरीर हो । हुन त शिव बाबाको नाम छैन । मनुष्यको शरीरको नाम हुन्छ, निराकार एकै बाबा हुनुहुन्छ, जसको नाम हो शिव । जब पढाउन आउनुहुन्छ त्यतिखेर पनि उहाँको नाम शिव नै हो । यो शरीर त उहाँको होइन । भगवान् एकै हुनुहुन्छ, १०-१२ होइन । उहाँ हुनुहुन्छ नै एक, फेरि मनुष्यले उहाँका २४ अवतार भन्दछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई धेरै भड्काएका छन् । परमात्मालाई ढुङ्गा-मुढा सबैमा हुनुहुन्छ भनिदिएका छन् । जसरी भक्तिमार्गमा स्वयम् भड्किएका छन् त्यस्तै मलाई पनि भड्काएका छन् । ड्रामा अनुसार उहाँ (परमात्मा)को कुरा गर्ने तरिका कति शीतल छ । सम्झाउनुहुन्छ— ममाथि सबैले कति अपकार गरेका छन्, मेरो कति ग्लानि गरेका छन् । मनुष्यले भन्छन्— हामीले निष्काम सेवा गर्छौं, बाबा भन्नुहुन्छ— मैले बाहेक कसैले पनि निष्काम सेवा गर्न सक्दैन । जसले गर्छ उसले अवश्य फल प्राप्त गर्छ । अहिले तिमीलाई फल मिलिरहेको छ । गायन पनि छ— भक्तिको फल भगवान्ले दिनुहुन्छ किनकि भगवान् हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर । भक्तिमा आधाकल्प तिमीले कर्मकाण्ड गर्दै आएका हो । अब यो ज्ञान हो पढाइ । पढाइ पढिन्छ एकै पटक, एकै बाबासँग । बाबाले पुरुषोत्तम संगमयुगमा एकै पटक आएर तिमीलाई पुरुषोत्तम बनाएर जानुहुन्छ । यो हो ज्ञान र त्यो हो भक्ति । आधाकल्प तिमीले भक्ति गर्दथ्यौ, अहिले जसले भक्ति गर्दैन् उनीहरूलाई शंका हुन्छ थाहा छैन भक्ति नगरेका हुनाले फलाना मन्यो, बिमारी भयो । तर यस्तो होइन ।

बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमीले पुकार्दै आएका छौ— हजुर आएर पतितहरूलाई पावन बनाएर सद्गति गर्नुहोस् । त्यसैले अहिले म आएको छु । भक्ति अलग हो, ज्ञान अलग हो । भक्तिबाट आधाकल्प हुन्छ रात, ज्ञानबाट आधाकल्पका लागि हुन्छ दिन । राम राज्य र रावण राज्य दुइटै बेहदका हुन् । दुवैको समय बराबर हुन्छ । यतिबेला भोगी भएकाले दुनियाँमा मानिसको वृद्धि धेरै हुन्छ, आयु पनि कम हुन्छ ।

वृद्धि धेरै नहोस् भन्नका लागि फेरि प्रबन्ध गर्छन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— यति विशाल दुनियाँलाई कम बनाउने त बाबाको नै काम हो । बाबा आउनुहुन्छ नै घटाउन । पुकार्छन् पनि, बाबा आएर अधर्मको विनाश गर्नुहोस् अर्थात् सृष्टिलाई घटाउनुहोस् । दुनियाँले त जान्दैन— बाबाले कति कम बनाइदिनुहुन्छ ! थोरै मनुष्यहरू मात्र रहन्छन् । बाँकी सबै आत्माहरू आफ्नो घर जान्छन् अनि नम्बरवार नाटक खेल्न आउँछन् । नाटकमा जति पार्ट ढिलो हुन्छ त्यति उनीहरू घरबाट पनि ढिलो आउँछन् । आफ्नो धन्दा आदि पूरा गरेर पछि आउँछन् । नाटकवालाले पनि आफ्नो धन्दा गर्छन्, फेरि समय आएपछि नाटकमा आउँछन् पार्ट बजाउन । तिम्रो पनि यस्तै हो, जसको पछि पार्ट छ ऊ पछि नै आउँछ । जो पहिला-पहिला शुरूका पार्टधारी हुन् उनीहरू सत्ययुगको शुरूमा आउँछन् । पछि आउनेहरू हेर, अहिलेसम्म पनि आइरहन्छन् । हाँगा-बिंगा पछिसम्म आइरहन्छन् ।

यस समय तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञानको कुरा बुझाइन्छ । सबैरै यादमा बस्छौ, त्यो हो अभ्यास (ड्रिल) । आत्माले आफ्नो बाबालाई याद गर्नु छ । योग शब्दलाई छोडिदेऊ । यसैमा अल्मलिन्छन् । भन्छन् मलाई योग लाग्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— अरे, बाबालाई तिमीले याद गर्न सक्दैनौ, के यो राम्रो कुरा हो र ! याद गर्दैनौ भने पावन कसरी बन्छौ ? बाबा हुनुहुन्छ नै पतित-पावन । बाबा आएर ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । यो सृष्टि विविध धर्म र विविध मनुष्यको वृक्ष हो । सारा सृष्टिमा जति पनि मनुष्य छन् ती सबै कलाकार हुन् । कति धेरै मनुष्य छन्, हिसाब निकाल्छन्— एक वर्षमा यति करोड पैदा हुनेछन् । फेरि त्यत्रो ठाउँ नै कहाँ छ र ? तब बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु संख्या घटाउन (लिमिटेड नम्बर गर्न) । सबै आत्माहरू माथिबाट आएपछि हाम्रो घर खाली हुन्छ । जति पनि बाँकी छन् ती पनि आउँछन् । वृक्ष कहिल्यै सुक्दैन, चलिरहन्छ । पछि जब त्यहाँ कोही पनि हुँदैनन्, फेरि सबै फर्केर जान्छन् । नयाँ दुनियाँमा कति थोरै थिए, अहिले कति धेरै छन् । शरीर त सबैको बदलिइरहन्छ । त्यो पनि जन्म उनैले लिन्छन् जसले कल्प-कल्प लिएका छन् । यो ड्रामा (नाटक) कसरी चल्छ, बाबा बाहेक कसैले सम्झाउन सक्दैन । बच्चाहरूमध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्भन्छन् । बेहदको नाटक कति ठूलो छ । कति बुझ्नुपर्ने कुरा छन् ! बेहदको बाबा त ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । अरू त सबै हदका (लिमिटेड) छन् । वेद शास्त्र आदि केही बनाउँछन्, धेरै त केही बन्दैन । तिमीले लेख्दै गयौ भने शुरूदेखि लिएर अहिलेसम्म कति लम्बा-चौडा गीता बन्नेछ । सबै छापिदै जाने हो भने घरभन्दा पनि ठूलो गीता बन्नेछ । त्यसैले बढाइचढाइ गरिदिएका छन्— सागरको मसी बनाए पनि... फेरि यो पनि भन्दछन् चराले सागरलाई निल्यो । तिमी चरा हौ, सारा ज्ञानलाई निलिरहेका छौ । तिमी अहिले ब्राह्मण बनेका छौ । तिमीलाई अहिले ज्ञान मिलेको छ । ज्ञानबाट तिमीले सबै कुरा जानेका छौ । कल्प-कल्प तिमीले यहाँ पढाइ पढ्छौ, त्यसमा केही घटिबढी हुँदैन । जसले जति पुरुषार्थ गर्छ, उसको त्यति प्रारब्ध बन्छ । हरेकले जान्न सक्छन्— मैले कति पुरुषार्थ गरिरहेको छु ? कति पद पाउन लायक बनिरहेको छु ? विद्यालयमा पनि नम्बरवार परीक्षा पास गर्छन् । सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी दुवै बन्छन् । जो फेल हुन्छन् उनीहरू चन्द्रवंशी बन्छन् । कसैले जान्दैनन्— रामलाई किन बाण लिएको देखाइन्छ ? मारामारको इतिहास बनाइदिएका छन् । अहिलेको समयमा छ नै मारामार । तिमीले जानेका छौ— जसले जस्तो कर्म गर्छ उसलाई त्यस्तै फल मिल्छ । जसरी कसैले अस्पताल बनायो भने अर्को जन्ममा उसको आयु लामो हुन्छ र तन्दुरुस्त हुन्छ । कसैले धर्मशाला, विद्यालय बनाउँछ भने उसलाई आधाकल्प सुख प्राप्त हुन्छ । यहाँ जब बच्चाहरू आउँछन्, बाबा सोध्नुहुन्छ— तिम्रा कति बच्चाहरू छन् ? अनि भन्छन् ३ लौकिक र एक शिवबाबा किनकि उहाँले वर्सा दिनु पनि हुन्छ र लिनु पनि हुन्छ । हिसाब हुन्छ । उहाँलाई केही लिनुपर्दैन, उहाँ त दाता हुनुहुन्छ । मुट्टी चामल दिएर तिमीले महल लिन्छौ, त्यसैले उहाँ भोलानाथ हुनुहुन्छ । पतित-पावन ज्ञानसागर हुनुहुन्छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— यी भक्तिका जति पनि शास्त्र छन् तिनको सार सम्झाउँछु । भक्तिको फल हुन्छ आधाकल्पको लागि । संन्यासीहरू भन्छन् यो सुख काग विष्टा समान हो, यसैले घरबार छोडेर जंगलमा जान्छन् । भन्छन्— हामीलाई स्वर्गको सुख चाहिँदैन, जसबाट फेरि नर्कमा आउन परोस् । हामीलाई मोक्ष चाहिँन्छ । तर यो याद

राख कि यो बेहदको नाटक हो । यस नाटकबाट कुनै आत्मा पनि छुट्न सक्दैन, बनिबनाउ छ । तब त गायन गर्छन्- बनिबनाउ बनिरहेको छ... तर भक्तिमार्गमा त चिन्ता गर्नुपर्छ । जे कुरा बित्यो त्यो फेरि हुनेछ । ८४ को चक्कर तिमीले लगाउँछौ । यो कहिल्यै बन्द हुँदैन, बनिबनाउ छ । यसमा तिमीले आफ्नो पुरुषार्थलाई हटाउन कसरी सक्छौ ? तिमीले भनेर तिमी निस्कन सक्दैनौ । मोक्ष हुनु, ज्योति ज्योतिमा समाहित हुनु, ब्रह्ममा लिन हुनु- यी एकै कुरा हुन् । अनेक मत छन्, अनेक धर्म छन् । फेरि भनिदिन्छन्- तिम्रो गति मति तिमीले नै जान । श्रीमतबाट तिमीलाई सद्गति प्राप्त हुन्छ । यो तिमीले नै जान्दछौ । हजुर जब आउनुहुन्छ तब हामीले पनि जानौं अनि हामी पनि पावन बनौं । पढाइ पढौं तब हाम्रो सद्गति होस् । जब सद्गति हुन्छ अनि कसैले बोलाउँदै बोलाउँदैन । अब सबैमाथि दुःखको पहाड खस्नु छ । रक्तरञ्जित (खुने नाहक) खेल देखाउँछन् अनि गोवर्धन पर्वत पनि देखाउँछन् । औंलाले पर्वत उठाउनुभयो । तिमीले यसको अर्थ जान्दछौ । तिमी थोरै बच्चाहरूले यो दुःखको पर्वतलाई हटाउँछौ । दुःख पनि सहन्छौ ।

तिमीले वशीकरण मन्त्र सबैलाई दिनु छ । भन्दछन्- तुलसीदासले चन्दन घोटे... राजाईको तिलक तिमीलाई प्राप्त हुन्छ, आ-आफ्नो मेहनतबाट । तिमीले राजाईका लागि पढिरहेका छौ । राजयोग जसबाट राजाई प्राप्त हुन्छ त्यो पढाउनेवाला एकै बाबा हुनुहुन्छ । अहिले तिमी घरमा बसेका छौ, यो दरबार होइन । दरबार त्यसलाई भनिन्छ जहाँ राजा-महाराजाहरू भेट हुन्छन् । यो एक पाठशाला हो । सम्झाइन्छ- कुनै ब्राह्मणीले विकारीलाई ल्याउन मिल्दैन । पतितले वायुमण्डललाई बिगारिदिन्छ, त्यसैले आउने अनुमति दिइँदैन । जब पवित्र बन्दछन्, तब अनुमति दिइन्छ । अहिले कसै-कसैलाई आउन अनुमति दिनुपर्ने हुन्छ । यदि यहाँबाट गएर पतित बने भने धारणा हुँदैन । त्यो भयो आफूले आफैलाई श्राप दिनु । विकार हो नै रावणको मत । रामको मतलाई छोडेर रावणको मतबाट विकारी बनेर पत्थर बन्दछन् । गरुड पुराणमा यस्तै धेरै रोचक कुरा लेखिदिएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ, मनुष्य मनुष्य नै बन्दछ, जनावर आदि बन्दैन । पढाइमा कुनै अन्धश्रद्धाको कुरा हुँदैन । यो तिम्रो पढाइ हो । विद्यार्थीहरूले पढेर पास भएर कमाउँछन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) वशीकरण मन्त्र सबैलाई दिनु छ । पढाइको मेहनतबाट राजाईको तिलक लिनु छ । यो दुःखको पहाड हटाउन आफ्नो अंगुली दिनु छ ।
- २) संगमयुगमा पुरुषोत्तम बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । बाबालाई याद गर्ने अभ्यास (ड्रिल) गर्नु छ । योग-योग भनेर अल्मलिनु छैन ।

वरदान:- आत्मिक शक्तिका आधारमा तनको शक्तिको अनुभव गर्ने सदा स्वस्थ भव

यो अलौकिक जीवनमा आत्मा र प्रकृति दुवैको तन्दुरुस्ती आवश्यक छ । जब आत्मा स्वस्थ हुन्छ तब तनको हिसाब-हिसाब वा तनको रोग ठूलोबाट सानो बन्नुको कारण, स्व-स्थितिले गर्दा स्वस्थ अनुभव गर्छन् । ऊनीहरूको मुखमा र अनुहारमा बिमारीको कष्टको चिह्न रहँदैन । कर्मभोगको वर्णनको सट्टा कर्मयोगको स्थितिको वर्णन गर्छन् । उनीहरूले परिवर्तनको शक्तिबाट कष्टलाई सन्तुष्टतामा परिवर्तन गरेर सन्तुष्ट रहन्छन् र सन्तुष्टताको लहर फैलाउँछन् ।

स्लोगन:- दिलबाट, तनबाट, आपसी प्यारबाट सेवा गर्नु भने सफलता अवश्य प्राप्त हुनेछ ।